

... František Hlucháň, ředitel ZUŠ Jižní Město, Praha

QUO VADIS, ZUŠ?

Četl jsem si o strastech a slastech učitelů a ředitelů hudebních škol v minulosti. Jak to měli těžké, jak jim nadřízení nerozuměli či rozumět nechtěli. Kolik práce jim dalo, jaké množství času potřebovali, než přesvědčili radní, poslance či konšely, že hudba má své místo ve světě.

Vezměte si například Jana Jakuba Rybu. Byl kantor, regenschori. Vedl orchestr i sbor, psal skladby pro orchestr na malém městě. Musel ke každé příležitosti napsat skladbu. Psal pro muzikanty, kteří nebyli hudebně příliš vzdělaní, ale pro ty, které měl k dispozici. Když chyběl hoboj, musel part hrát klarinet, když zpěvačka tzv. „neměla výšky“, napsal part v její hlasové poloze. Měl to v popisu práce. V podstatě neměl ani pořádný notový papír a vše musel psát ručně. Když potřeboval peníze, šel prosit na radnici.

O co snadnější to máme dnes my. Koná se konkurz na místo ředitele/ředitelky ZUŠ. Nadšený vítěz si sedne poprvé za ředitelský stůl a už si čte, že mu v práci pomůže dvouleté studium managementu. Otevře si počítač a v e-mailu má okamžitě mnoho užitečných nabídek všech možných ziskových i neziskových organizací a vzdělávacích agentur, které mu nabízejí množství seminářů, workshopů, teambuildingů, interaktivních a powerpointových programů od správného řádu přes novely školského zákona, odpovědnost za úrazy žáků ve škole až po zasedací pořádek ve třídě a svět v bezpečí.

V dalším e-mailu mu vyskočí: „Máte již svého kouče?“

Z MŠMT, potažmo z kraje, dostane ředitel k vyplnění hromady tabulek. Jestli se mu to zdá málo, může se dočíst, jak si snadno a rychle vytvořit vlastní tabulky a formu-

láře. Jdeme s dobou, všechno je v elektronické podobě. Pořídíme si datovou schránku, elektronický podpis. Nevíte jak? Rád vás někdo proškolí. Přejde školník s tím, že potřebuje žárovky. Žádný problém, poradenská agentura vám nabízí seminář nebo workshop „Co přinesl zákon o zadávání veřejných zakázek“.

Jan Jakub Ryba musel napsat skladbu, veřejně ji předvést a páni radní se, dle toho zda se jim skladba líbila či nikoli, rozhodli, zda mu nějaké peníze dají či nedají.

Dnes již ředitelé ZUŠ nemusejí tuto potupnou proceduru podstupovat. V RVP ZUV se dočteme, že smyslem vzdělávání není předat žákům co největší objem dílčích poznatků, fakt a dat, ale vybavit je systematickou a vyváženou strukturou vědění. Plníme klíčové kompetence. Proč má ZUŠ zajišťovat kulturní program ve svém regionu, když jsou tady umělecké agentury.

Když potřebujeme peníze, žádný problém. Napíšeme žádost o grant. Někdo osvětený, kdo o škole nebo o umění toho často moc neví, ale rozhoduje o penězích, zváží, zda je dostaneme.

Nejjednodušší je žádost o grant z EU. Stačí napsat 32 stran nejenom v angličtině, ale i v úřednické řeči, poslat žádost do Bruselu a čekat.

Dříve museli kantoři umět upravit písničku, například pro smyčcový soubor.

Pro začínající houslisty ji napsali tzv. „do prázdných strun“. Pracovali s různými dětmi, i s dětmi hendikepovanými, ale talentovanými.

Dnes se škola neobejde bez koordinátora vzdělávání žáků se speciálními vzdělávacími potřebami. Ale musí to být člověk, který je řádně proškolený a hlavně má ten správný certifikát. Máte školního ombudsmana?

Rozepsal jsem se odborném tisku o sou-těžích. O jejich pořádání a hodnocení. Čekám, zda se o tom povede nějaká diskuze. Po přečtení článku za mnou přišla kolegyně s otázkou: „Ty sis nenapsal ke svému jménu titul? Všichni si uvádějí titul. Ty máš konzervatoř i AMU, proč si nenapíšeš Dis, Bc. Mgr.? Stále chodíš na různá školení, napiš, že jsi certifikovaný.“

No nevím. Stále se cítím být muzikant. Neumím si představit, že by na plakát koncertu například známého houslisty stálo „MgA. BcA. Dipl. um. Václav Hudeček, certifikovaný houslový virtuos“. A před a za jménem ještě další tituly, kterých má z prestižních hudebních škol určitě mnoho.

Asi jsem zaspal dobu, ale večer si doma sednu, vezmu si partituru Jana Jakuba Ryby a upravím pastorelu „Rozmilý slavičku“ pro naše Trio Amadeus. Zítra máme zkoušku. To bude muzikoterapie.

Jan Jakub Ryba měl smutný konec života. Asi toho na něj bylo moc. Já mám výhodu, že se můžu přihlásit na seminář „Jak nevyhořet“.

Ilustrační foto: Robert Klejch